

כולנו יכולים להיות שדכנים

פרשת "חיי שרה", עוסקת, בין היתר, במשימה שהטיל אברהם אבינו על עבדו הנאמן אליעזר למצוא שידוך לבנו יצחק. באחד מהתיאורים היפים והמרגשים שבתנ"ך, אנו מתוודעים לכלה המיועדת, רבקה, לסיפור פגישתה עם יצחק ולבסוף לחתונתם. הקריאה על אבותינו והעיסוק בנושאי השידוכים, ההיכרויות והנישואין זו הזדמנות מצוינת לדון באחד התחומים המשמעותיים (ולעיתים אף המורכבים והקשים) בחייו של כל אדם - הרצון והצורך במציאת בן/בת זוג ובניית תא משפחתי חם, אוהב ויציב. קל לנו לא אחת לשכוח את חברינו ומכרינו הרווקים והרווקות ולא להיות מספיק רגישים ומודעים לצורך שלהם בעזרה המעשית שלנו. אם נשב עם ספר הטלפונים שבינינו שלנו, רשימת העובדים בחברה בה אנו מועסקים וספר המחזור מהתיכון/אולפנה/טירונוט נגלה שאנו מכירים לא מעט רווקים ורווקות שאולי יכולים להתאים אחד לשני. גם אם כבר הצענו למישהי חמשה בחורים ולכולן היא סירבה - אין הדבר אומר שהשישי לא יהיה בעלה. אסור לנו לוותר ולהתייאש ובקלות יחסית אנחנו יכולים להיות שותפים במלאכת בניית בית בישראל. שנוזה לשמוח יחד עם כמה שיותר חתנים וכלות.

"בניך כשחילי זתיים" - חינוך הורים: כך תמודדו עם החרדה

לא תמיד קל לנו כהורים להכיל ילד מיוחד כשאנחנו בעצמנו מיוחדים. מה נגיד לו: אין מה לפחד, הכל בסדר, הכל לטובה...? יש תחושה שהמילים נגמרו לנו... באמת, ההתמודדות עם גל הטרור שפוקד את ארצנו אינה שייכת לפסיכולוגיה רגילה אלא לפסיכולוגיית הכלל. הרי מה שהמפגע רוצה הוא לקעקע את תחושת הביטחון הכללי של האומה כולה, ולא רק להזיק ליוסי או למשה. מספר עקרונות לפסיכולוגיה הכללית הזאת: סוג החיבור בין ההורים לבין עצמם ובין ילדיהם. ההורה מתנד ומשפיע על האווירה בבית, ואווירה חמה היא הפועלת על הילד. ההבנה העמוקה של צדקת הדרך... לחנך ילד לאומץ זה אומר לחזק את עצמנו באמונה. בצעו פעילות גופנית באופן קבוע - התעמלות מסייעת להרגיע את הגוף. פריקת הדחק, היכרות עם תגובות הגוף והגברת השליטה עליהן, עוזרות להתמודד עם התקפי הפאניקה ולהפחית את תדירותם. חשוב שדווקא נישאר בסיטואציה ונתמודד איתה. אם נברח, תגובת הפאניקה עלולה להתגבר ואפילו להופיע במצבים נוספים.

שיעור התורה הגדול בתבל

ארגון "אברהם יגל" משדר בלוויין בכל מוצאי שבת את שיעורו של הראשון לציון הרח"ג יצחק יוסף שליט"א בבית הכנסת "אוהל מועד" בשעה 20:20 השיעור יוקרן על גבי מסך ענק. בע"ה תתקיים לעשרים שנים רבות שיעור רביעי, בחסות "בית הלחם"

לזיכוי הרבים

למכירה ספר תורה ספרדי מהודר שנכתב בתכלית ההידור בידי סופר ירא שמיים פרטים: 054-6867725

פסוקי שמחת

שיעור ותהילים לילדים מתקיים כל שבת בשעה 15:15 בבית הכנסת "שבת אחים" (הרב בן-אבו) ברח' הצבעוני, יבנה. ממתקים והפתעות ופרסים למשתתפים

מפואר שלימה

ליגאל כהן בן תראכי הי"ו הקב"ה ישלח מזור ומפרא לרמ"ח אבריו וש"ס"ה גידיו. שיחזור לאיתנו הראשון ויזכה לשנים רבות ונעימות טובות ונעימות

מכרה והצלה

כבודן מחדון בת שולמית וכלאוריאל בן שולמית הקב"ה יזכה אותם לזיווג הגון משורש נשמתם הטורה ויקימו במהרה בית נאמן וכשר בישראל וברכה והצלחה להוריהם שיבואו וישלמו שירון נחת מיוצאי חלציהם.

פסוקי שמחת

עומד לצאת לאור ספר בנושא "כח הדיבור" מסודר לפי פרשת השבוע אשר התפרסמו בעלון "אברהם יגל" זכות וסגולה להשתתף ולהקדיש חלק בהדפסת הספר. פרטים, שלמה: 050-5962588

מכרה והצלה

לאירן ואפרת פינטו על הסיוע לזיכוי הרבים שיתברכו ברפואה שלימה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמות בפרנסה טובה ויררו נחת מיוצאי חלציהם

מכרה והצלה

בית הכנסת "בית יעקב" (ליד המשטרה הישנה יבנה) שמח לבשר לכל הקהל שתפילת שחרית מתקיימת כל בוקר בשעה 06:45 הציבור מוזמן

מכרה והצלה

לע"י הצנוע והענו אברהם הלוי בן יעקב ז"ל ביום שישי א' כסלו פקידת שנתו לע"י הצנוע והענו חיים דמארי בן כדיה ז"ל ביום ראשון כ' חשוון פקידת שנתו

כל הישועות והברכות

לסו"כיה-שילכה בת רחל הי"ו שתרמה לסעודה הרביעית בלויין. זכות מרן עובדיה יוסף זצ"ל תגן בעדה, לרפואתה והצלחתה שתתברך בכל מילי דמיטב ויתגשמו כל משאלות ליבה. ותזכה באושר ובפרנסה טובה, שלום בית והצלחה. זיווג הגון לדוגמת בת סוליקה שולה הי"ו

מכרה והצלה

לרב גבריאל והנה אביטן הי"ו על הסיוע לזיכוי הרבים שיתברכו ברפואה שלימה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמות בפרנסה טובה הם ובני ביתם וזיווג הגון לילדיהם.

מכרה והצלה

לע"י המקובל האלוקי המלומד בניסים אור שרנאי ז"ל ביום שלישי כ' חשוון פקידת שנתו לע"י הצנוע והענו שרה ישראלי בת שמואל ואיטה ז"ל ביום שלישי כ' חשוון פקידת שנתה

שבת שלום זמבודך

בריאות והחלמה איתנה:

שלמה לארי בן מרים הי"ו משה נאמן בן מרים הי"ו אברהם נאמן בן מרים הי"ו מרדכי עמרני בן רבקה הי"ו ישראל פריי רפאל בן מרים הי"ו יצחק-חי כהן זדה בן פרידה הי"ו באבאי באבאי בן מורורי הי"ו לירן מלכה בן ריטה ועמרם הי"ו	אילן רפאל פרץ בן אנט הי"ו שרה ביבי לארי בת רבקה מנב"ת לאה בלקר בת מרסל מנב"ת שרה מוסאי בת סרוור מנב"ת סיגלית-סמדר כלימי בת דינה מנב"ת רזיה סינדי בת חוה מנב"ת מרים ועלני בת גולשן מנב"ת רחל מוסאי בת ג'הרן מנב"ת
--	--

ובכללם לרפואת כל חולי ופצועי צה"ל ועם ישראל.

"אל תקרי הליכות אלא הלכות"

הדלקת נרות שבת בבית מלון

שאלה: בבית המלון שאנו מתארחים בו בשבת הקרובה, מניחים שולחן במסדרון המלון, וכל הנשים מדליקות נרות "בברכה" לפני ההדלקה על גבי השלחן, האם מנהג זה נכון על פי ההלכה?

תשובה: בדבר השאלה שלפנינו, עלינו לדון מצד שתי בעיות הלכתיות. הראשונה, האם כמה נשים רשאיות להדליק במקום אחד? והשנייה, האם ההדלקה במסדרון המלון מועילה בכלל לענין הדלקת נרות שבת? לפי דעת מרן השלחן ערוך אין לברך על "תוספת אורה". כלומר, אם כבר באה אשה אחת והדליקה נרות בבית, אשה אחרת אינה רשאית לבוא ולהדליק "בברכה" נרות אחרים, שהרי בהדלקה הראשונה יצאו כולם ידי חובת הדלקת נרות שבת. אבל למנהג האשכנזים, מותר לברך על "תוספת אורה", ולכן אף על פי שכבר יש שם נרות רבים דלוקים, רשאית אשה נוספת לבוא ולהדליק שם בברכה.

נמצא אם כן שלמנהג הספרדים, בודאי שבבית המלון שכל הנשים מדליקות במקום אחד, אי אפשר לברך על הדלקה זו, שהרי יצאו כולם ידי חובה בהדלקת הנרות הראשונה.

אולם באמת שכתב מרן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל, שמה שנהגו בבתי מלון, שמעמידים שולחן אחד במסדרון, וכל הנשים מברכות שם על הדלקת הנרות, לכל הדעות אינם נוהגים כהלכה, שהרי עיקר חיוב ההדלקה הוא במקום הסעודה של שבת, (או על כל פנים במקום הסמוך לשם), ולכן אפילו למנהג האשכנזים שהנשים מברכות על "תוספת אורה", בבית המלון לא מתקיימת תקנת חכמים כלל ועיקר, ומנהג זה נעשה שלא כהלכה. (חזון עובדיה שבת ח"א עמוד רטו). והרי זה דומה למי שידליק ברחוב העיר, שבודאי לא יצא ידי חובת הדלקת נרות, כי עיקר החיוב הוא בבית במקום הסעודה, ובמסדרון בית המלון שהוא רחב ידיים, לא מתקיימת כלל תקנת חכמים.

ולסיכום: על פי ההלכה אשה אחת תדליק במקום הסעודה, וכל הנשים תצאנה ידי חובה בהדלקתה.

נרות של חשמל

תשובת מרן זצ"ל לגבי אור החשמל בבית מלון

דנו הפוסקים בדורות האחרונים, האם יוצאים ידי חובת הדלקת נרות של שבת בנורות של חשמל. כי יש סוברים שמכיוון שנורות החשמל יש בהם אש ממש, ודאי שניתן לצאת בהם ידי חובת הדלקת נרות.

ולענין הלכה פסק מרן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל, במקום שאין שום אפשרות להשיג נרות שמן או שעווה, אפשר לברך ולהדליק מנורות של חשמל, ויוצאים בהם ידי חובת ההדלקה.

ושאלנו את מרן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל על כך שאי אפשר לצאת ידי חובת ההדלקה באור החשמל של חדר השירותים. (שהרי אפילו בנר של עיטרן, שהוא מפיץ ריח רע, אסרו חכמים להדליק בו, וכל שכן בנר שהוא דולק בחדר השירותים, שאין לצאת בו ידי חובת ההדלקה.)

"מכל מלמד" השכלת...

כח הדיבור - פרשת חיי שרה

"ויהי חיי שרה מאת" = ס"ת ל-ה-וה. מלמד ששכינה היתה שורה תמיד במעשי ידה. וכן ר"ת **חומש**, דהיינו תמיד היתה עסוקה בתורה ובמצוות. **ויבא** אברהם לספד לשרה" = ס"ת **אדמה**. מלמדנו הפסוק שזהו סופו של כל אדם, גם הוא צדיק רק ההבדל בין צדיק לאחר שהצדיקים מילאו את תפקידם בעולם הזה החולף ונהנים בעולם הבא ועליהם נאמר "ותשחק ליום אחרון". ומדוע "לבכתה" באות "כ" קטנה? לעניות דעתי כדי לקיים את המצווה לבכות על הנפטר ולכן ככה מעט. ואיך הספיקה שרה גם להחזיק את הבית וגם לקיים מצוות וגם לסייע לאברהם בהכנסת האורחים וגם לגייר נשים? ידוע, הבא להיטהר מסייעין בידו. לכן הצליח אברהם בעיסוקו, כי אחרי אדם מצליח עומדת אשה מצליחה. ידועה המימרא שהאשה היא **עיקר הבית** אז האדם זכה, או שהיא **עוקרת** את הבית זה אדם שלא זכה. שנאמר אלה אברהם וה' ברח את אברהם **בב**. "ותמת שרה בקרית ארבע" אומר רש"י על שם ארבעה ענקים וארבע זוגות אדם וחיה, אברהם ושרה, יצחק ורבקה יעקב ולאה. "ויענו בני חת את אברהם לאמר לו-ר"ת **חוב**. מלמדנו שלא שונים היו בני חת מעפרון שהיה ישיר וביקש תשלום, דהיינו את המערה תיקח ותשלם אחר כך. עוד רמז למספר ארבע, "שִׁמְעוּנו אדוני נשיא אלהים אתה בתוכנו במבחר קברינו קבר את מתך איש ממנו את קברו לא יכלה ממך מקבר מתך". אומרת הגמרא רובן עריות מיעוטן גזל וכולם באבק לשון הרע. וידוע בלשון הרע או באבק לשון הרע צריך שני אנשים. בפסוק כתוב פעמיים התיבה אבק. "אלהים אתה בתוכנו במבחר קברינו קבר" = ר"ת פעמיים **אבק**. ומהמקח וממכר על מערת המכפלה לא היה קל לאברהם. בני חת לא ויתרו בקלות ואברהם ענה לאיול כאילו. **במבחר קברינו קבר את מתך** = ר"ת **מאבק**. "אם יש את נפשכם לקבור את מתך לפני שמעוני נפגעו לי" = ר"ת **שלו**. ופגעו לי אומר רש"י לשון בקשה, דהיינו כל מה שהקשו עליו עדיין הושיט יד לשלום וגם שלם בעבורה שלא יקומו מפפקים כמו היום. לאחר מכן באה הקבורה של שרה אימנו...

"ואברהם זקן בא בימים" החל לדאוג ליצחק לאשה לכן שלח את עבדו למצוא לו כלה והזהיר אותו שיבדוק באחיה. "אשר לא תקח אשה לבני" אותיות **לבן**. וידוע שאליעזר עשה לעצמו סימנים שרצה שיהיו באשה או בבת. זה תמוה לא? אולי מי שיבוא לדלות מים יהיה האבא או הבן או האח. שתי תשובות בדבר: **א**. אולי היתה רגילות שהנשים עושות את המלאכה הזאת. **ב** לומדים זאת מהפסוק, "לעת ערב צאת **השאבת** אותיות **אשה בת**". "והאיש משתאה לה מחריש לדעת ההצליח ה' דרכו אם לא", לומדים מהתנהגות זו של אליעזר שלפני כל פעולה צריך האדם להתפלל שתצליח הפעולה על דרך הטוב ולצפות לישועה תמיד בכל הדברים ולביאת משיח צדקנו אף על פי שמתמהמה אחכה לו. נקיש מכאן "לכח הדיבור" אם פגעו בך, תשהה את תגובתך ותחריש לכל העלבונות וכמובן לא לדבר לשון הרע ורכילות "כי יש שכר לפעולתך". ומה? "הצליח ה' דרכו". שזוכה תמיד להחריש בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ויקויים בנו הפסוק "ה' ילחם לכם ואתם תחרישון" (עבדכם הנאמן א.ש.)

" ואבותינו סיפרו לנו "

כולנו סתם יהודים

ד"ר אבנר שמר גדל בבית דתי, קיבל חינוך דתי, והתרחק. נסחף למחוזות אחרים. היה לרופא עור מצליח בבית החולים במרכז הארץ, מהמומחים הגדולים בארץ. הוזמן לכנסים והרצאות בחו"ל. אבל הנשמה נכספה, התגעגעה לרוחניות, לתוכן, להתעלות. ליבו התחמץ כשהשווה את נוגה האור של נרות השבת לנצנוץ המסך. את חיי הקדושה לחיי החולין. נאכל בתוך תוכו, אבל חשש לדבר על כך עם אשתו. היא באה מרקע רחוק מהיהדות. לא תבין לליבו ותלעג לו. לא רצה להסתכן בטלטלת ספינת המשפחתית המלוכדת.

החליט לפעול לבדו. בבוקר יום השבת חבש כיפה והלך לבית הכנסת. בדרכו, פגש באחת המטופלות.

"שלום, דוקטור שמר", קידמה את פניו.

"שבת שלום", השיב במאור פנים, ושוב "שלום" עמום והוא מתקן: "שבת שלום", היום שבת.

עיניה נחו על הכיפה שעל ראשו. "תגידי קרה משהו?" שאלה. מדוע את שואלת? לא הבין.

"הכיפה", ענתה. כידוע לה חובשים כיפה באבל.

"לא" הרגיע, "כולם חיים. אם לזה את מתכוונת."

"אז מדוע הכיפה?" שאלה.

"אה, כי אני סתם יהודי", מה מתמיה כל כך ביהודי שהולך בשבת בכיפה בארצו, במדינת היהודים?

לפתע הבחין שהחווירה. שפתיה רטטו ועיניה עפעפו. דמעות החלו זולגות על לחייה. חש שפגע בה, ולא הבין במה.

רצה להתנצל, ולא ידע על מה. אמר בנועם: "אילו היית רואה אותי עם כפייה, הייתי מבין את השאלה, מה ליהודי וללבוש ערבי? אבל מדוע מפליא כשרואים יהודי חובש כיפה?" היא לא ענתה. נראה שגם לא שמעה. התנצלותו עברה מעליה. משך בכתפיו והמשיך בדרכו. כשעבר כברת דרך, הביט לאחור. היא עדיין עמדה שם באותה תנוחה.

כעבור כמה שבועות הופיעה האישה במרפאתו. "אתה זוכר אותי?", שאלה.

"איך אוכל לשכוח. פגעת בך ואיני יודע במה. כמה ששחזרתי, לא מצאתי".

"לא מצאתי, כי לא פגעת. פגעת בנקודה הרגישה ביותר בנפשי". שפתיו רטטו, "איני מבין".

"אינך יכול להבין לפני שאסביר", והיא הסבירה. סבה, אבי אביה, היה ילד כבן שתים עשרה בפרוץ מלחמת עולם השניה. הצליח לברוח מהגטו והסתתר ביערות. בחיפושיו אחר מזון מצא בקתה ביער. התקרבל בה ונרדם. התעורר ממגע קשה וקר. קנה רובה מוצמד לרקתו הרועדת ("וור ביסטור"), "מי אתה?" שאלו אותו בגרמנית.

רועד מבהלה ענה: "איני? סתם יהודי, אל תהרגני!", ההפתעה הכתה בו. החייל משך קנו אחורנית, פנה והלך. חייו ניתנו לו במתנה. כשהסתיימה המלחמה עלה ארצה, הקים משפחה, ובכל עת מצוא היה מספר את סיפור הצלתו המופלאה. הסב היה דתי, בנו- הוא אביה- כבר לא. היא גדלה בבית חילוני.

אביה נהרג בתאונת דרכים, והיא סעדה את סבה הקשיש. בסוף ימיו סבל מתשישות נפש. כל העת היה ממלמל לעצמו: "אני סתם יהודי, אל תהרגני!?"

כששכב על ערש דווי, לפני פטירתו, שב וסיפר לה את המאורע, והסיפור נחקק במוחה. קשורה הייתה אל הסב וחלמה עליו תכופות, כשהוא מופיע בחלומה ואומר: "אני סתם יהודי, וגם את..."

והנה, יומיים אחרי שראתה אותו שוב בחלום, פגשה ברופא שאמר לה שוב את אותן מילים: "אני סתם יהודי", נרעשה, התרגשה כל כך, ראתה את הסבא ז"ל עומד למולה ואומר לה: "סתם יהודי", ועיניו דורשות ממנה. כשחזרה לביתה, אמרה לבעלה: "אנו הולכים לסמינר!" קיבלו עול תורה ומצוות, "חשתי שסבי שמח בשמים על שנכדתו שומרת שבת", אמרה בהתרגשות עיניה דומעות, גם עינו של ד"ר שמר.

נשא קל וחומר, ואמר לעצמו: "אישה זו שגדלה בבית חילוני, בעלה חילוני, ומשפט אחד חולל בה את המהפך. ואני? כמה היא מחייבת אותי!"

באותו ערב סיפר לאשתו על התחבטויותיו, על כמיהתו לשוב לשורשיו. סיפר את הסיפור על המטופלת, ועל המהפך שעברה. מנוי וגמור בליבו לשוב בתשובה ישמח אם תצטרף אליו, תשקול את הדבר ותגבש את תשובתה. השיחה הייתה ביום חמישי. בשבת עוד צלצלו המכשירים, צרבו באוזניו. ביום ראשון הודיעה שיש בפיה תשובה שתשמח אותו. ביקש ממנה שתדחה אותה ליום שלישי, שתהיה שלמה עם ההחלטה.

ביום שלישי הודיעה לו שהחליטה להצטרף אליו בדרכו. מרוב שמחה פרץ בבכי. ביקש ממנה שתבוא עימו לסמינר, שתכיר את הדת שהיא מצטרפת אליה. הלכו עם בנותיהם. כל הסמינר היא בכתה מהתרגשות. הבלבול טואטא החוצה על ידי מיטב ההרצאות של מרצי 'ערכים' ופינה מקום לשמחה ששטפה אותה והבריקה את נשמתה. נסע אל חותנתו וסיפר לה שהחליטו לשנות את אורח חייהם, חזרו ליהדות. ההלם היה מוחלט. "ירדתם מהפסים?" "יתכן", ענה לה והוסיף, "כאישה נאורה, ודאי תתני לנו את החירות לטעות. אנו מבקשים לכבד את החלטתנו ולא להתקשר בשבת".

"רצונכם, כבודכם", ענתה, "אבל זה רצון מוזר", קיבלה וכיבדה. ה"בוס" השני נחת עליה די מהר...

אותו שבתו של ד"ר שמר שמעה מאחותה על הסמינר. שמעה כמה נפלא לשמור שבת ונפלאים החגים, כמה נפלאות אמרות החכמה בפרשת השבוע, והחליטה להצטרף. בעלה סירב, אבל היא החלה לשמור שבת, ומתחזקת בהתמדה.

החותנת לא השלימה עם המהפך שחל בחיי בנותיה. החליטה לבוא אליהם לשבת, לראות מה עובר עליהם, לחשוב איך לחלץ אותם. השבת הייתה נפלאה כל כך, מאירה כל כך, גדושה כל כך, עד שהחליטה להצטרף.

התחילה בשמירת שבת, בהמשך הכשירה את המטבח, וכיום היא מנהלת אורח חיים דתי.

אלא שכאן לא נעצר הגלגל. כמו אבן הנזרקה למים ויוצרת סביבה מעגלים מעגלים, צף ועלה מעגל נוסף במשפחה. אהוד, אחי אשתו, ראה את המהפך שעבר על אמו ועל שתי אחיותיו, והחליט להצטרף. אשתו התנגדה בצורה נחרצת. החליט לקבל על עצמו באורח חד צדדי שמירת שבת. לא עבר זמן רב, וגם אשתו הצטרפה. "היום", מסכם ד"ר שמר בענווה אופיינית, "כולנו 'סתם יהודים'..."